

אבל בשפט היא רשות היחיד, שהיא ברשות בעליה, ולא כמו שהלילה שהיתה ברשותה. זהו שפטות איכה ישבה בדר.

ויעקב, משים שקרקה לבעלה בפגיעה שלו, ודאי עשה אותה חוכה, וכשבא השם בשחרית, שצאמר בו כי שמש ומגן יהוה אלהים, נאמר בו ויזרח לו השם, שם ואילך קשר אורחה עמו, שהוא קשור של תפלין של יד, קשר אותה עם תפלין של יד, קשר אותה עם בורוע שמאל, מצד הימין שם אותה פתר על ראשו, תפלין של ראש, וזה ביום שהיא קשורה עם בעליה, נאמר בה ישחרוני ואו ימצואני. אבל בלילה, שהיא הגלות, שהיא מחוץ לבעליה, והיא רשות בפני עצמה, נאמר בה אל תתודע לרשות, ומשים כך אמר דוד אם אתן שנת לעיני וגומר עד אמצע מקום לה.

עד כאן סוד הקמן", שהוא סוד המתחשבה העליונה והמתתונה (מעלה ומטה) שהיא נקודה ברשות בעליה שהוא ו רקייע, ופת"ח בלי נקודה רשות בפני עצמה, ונקודה בלי פת"ח רשות בפני עצמה. שכמו שהאותיות הן זכר ונקבה, כך הנקודות הן זכר ונקבה, אבל אותיות הן נקודות כמו הגוף לרות, וכן נקודות כמו חיל"ם או חיר"ק או שור"ק. חיל"ם למלחה מן ו' געשה ז', חיר"ק למטה געשה ז' גבב גימ"ל, שורק באמצע, והכל אחד, אניראשון ואני אחרון ומבלעדי אחרון ומבלעדי אין אלהים.

אבל בשפט איה רשות היחיד, דאייה בירושותא דבעליה, ולאו בגונא דליליא דחותה יחידה בירושותא דיליה, הדא הוא דכתיב (איכה א) איכה ישבה בדר.

ויעקב בגין דקריב לה לבעלה בפגיעה דיליה, ודאי עביד לה חוכה, ובכ אتا שמשא בשחרית, דאתמר ביה (תהלים פד יב) כי שמש ומגן יי' אלהים, אתמר ביה (בראשית לב לא) ויזרח לו השם, מפמן וายילך קשר לה עמיה, דאייה קשר בתפלין דיד, קשר לה עמיה דלא תזוז מיניה לעלמיין, מסתרא דشمאלא קשר לה בתפלין דיד, דאיינו בדורועא שמאלא, מסתרא דימינה שיוי לה בתרא על רישיה, תפלין הרישא, והאי ביומה דאייה קשרא עם (דף ט"ב) בעליה, אתמר בה ישחרוני ואו ימצואני, אבל בליליא דאייה גלוותא, דאייה לבר מבעליה, ואיה רשות בפני עצמה, אתמר בה אל תתודע לרשות, ובгин דא אמר דוד (תהלים קלט ז) אם אתן שנת לעיני.

וגמר עד אמצע מקום לי. עד כאן רזא דקמן", דאייה רזא דמחשבה עלאה ומטה (נ"א עילא ותא). דאייה נקודה ברשות בעליה דאייה ו רקייע, ופת"ח בלא נקודה רשות בפני עצמו, ונקודה בלא פת"ח רשות בפני עצמה, דכמה דאתון איינו דבר ונוקבא, כדי נקודה איןון דבר ונוקבא, אבל אהרון אנחנו לגבינו נקודי כגון גופא לגביו רוחא, וכן נקודה בו, כגון חיל"ם או חיר"ק או שורק, חילם לעילא מן ו' אהעביד ז', חיר"ק למטה אתעביד ז' גם"ל, שורק באמצעתא, וככלא חד, אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלהים (ישעיהו מד).

שָׁבָא מיהו? **כַּאֲשֶׁר** ייהה האופן בתוך אופן, והם את המאור הגדיל ואות המאור הקטן, והם גוף וברית, וכונגדם חפה ולבנה, שם נגדר האם העליונה והתחותנה.

והנה, אופן אחד בארץ אצל תמיות, זו נקודה שמתה סגו"ל הנקודה שלמטה, אצל תמיות שנן צר"י, את שני המאורות הגדלים.

ובן הוא בתוך האופנים שור"ק, אופן אחד למעלה והוא אופן אחד למטה, והוא העמוד האמצעי ביניהם. והנה אופן אחד בארץ זה חיר"ק, שהוא למטה. כל ניצוץ הוא י', וכל רקייע הוא ו'. יהוד"ה שב"א הוא דין. קמ"ץ רחמים, שמאל ונימין, שמשם נתנה תורה, שהוא העמוד האמצעי, ובזמן שם שב"א קמ"ץ חל"ם, הוא רמז כי בי חש"ק ואפלתו, רק באבוחיך חש"ק יהו"ה.

מצד זה הוא י"י שעולה יהו"ה, היה הקדוש ברוך הוא ושם לו חזד בכתיר לפני שנברא העולם, עד שעלה במחשבתנו לברא אדים, שהוא י' בראש של א. בתר למעלה, ולמטה נקודה, ובנקודות של האותיות נזעות כל הספירות, שם משע נקודות, ובهم י"ד ניצוצות, ועליהם נאמר ובני ישראל יצאים ב"ד רמה, והם נגדר הפרקם של רמה, והם נגדר הפרקם של חמיש האצבעות שם י"ד, ובוני רקיעים שם - אחד מן קמ"ץ ואחד מן פ"ח, נגדר שני הנקנים של הזרעות, וכל ניצוץ הוא פרק, והוא מד, ורקיע

אמה, וכן, ונקה, וקו המדה. התעמים הם מן הכתיר, והם בראשו של העמוד האמצעי. הנקודות מן המה, והם בראשות

שָׁבָא מאן היה, **כַּאֲשֶׁר** היה האופן בתוך המאור הגדיל ואת המאור הקטן, ואינו נקודה, ולקבליהו חפה ולבנה, דאיינו לקבל אפילו אם עלאה ותפקאה.

והנה אופן אחד בארץ אצל החיים (יחזקאל ט). דא נקודה דתחוות סגו"ל נקודה דלמתא, אצל החיים דאיינו צר"י, את שני המאורות הגדולים.

ובן והוא בתוך האופנים שור"ק, אופן חד לעילא וואופן חד למטא, ואינו עמידא דאמצעיתא ביןיהו, והנה אופן אחד בארץ דא חירק דאיו למטא, כל ניצוץ איו י', וכל רקייע ו'.

יהוד"ה שב"א איו דין, קמ"ץ רחמי, שמאלא וימינא, דמתמן אוריתא אתיהיב דאיו עמודא דאמצעיתא, ובזמנא דאיינו שב"א קמ"ץ חל"ם, איו רמז כי בי חש"ק ואפלתו, רק באבוחיך חש"ק יי'.

מסטרא חד דאיו יי' דסליק יהו"ה, הנה קידשא בריך הוא ושמייה לחוד בכתרא, קדם דאתברי עלמא, עד דסליק במחשבתיה לבררי אדם, דאייה י' ברישא דא, תנא לעילא, ולתפקאה נקודה, ובנקודי דאתוון אשפטמודען כל ספרין, דתשע נקודי אינון, ובהן י"ד ניצוצין, ועליהו אתר (שמות י"ח) ובני ישראל יוצאים ב"ד רמה, ואינו לקלבל פרקין דה' אצבען דאיון י"ד, ותרין רקיעין פמן, חד מן קמ"ץ וחד מן פמ"ח, לקלבל פרין קני דרוועי, וכל ניצוץ איו פרק, וายeo מד, ורקייע אמה, ונקה, וקו המדה. טעמי אינון מן כתרא, ואינו ברישא דעתמודא דאמצעיתא, נקודין מן